

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiếm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân

“Tổng giám đốc, đại thiếu phu nhân đang đi vào quán rượu của lão tứ kiếm tiền...”

“... Đưa về cho ta”

...

“Sao hôm nay bà xã lại vào quán của Mạc Thiên?”

Người nào đó ôm tay nũng nịu

“Người ta chỉ muốn kiếm tiền thôi mà”.

Người nào đó đen mặt: “Chả nhẽ ông xã kiếm tiền chưa đủ sao?”

Người kia lắc đầu. ...

Cái kết đắng lòng cả đêm bị ai đó dày vò đến nỗi hai ngày sau không xuống được giường...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiếm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1: Gặp gỡ lần đầu

Dưới quảng trường của thành phố, có một người con gái đang hối hả chạy. Mọi người ai ai cũng quay đầu lại nhìn cô gái ấy. Mái tóc dài óng mượt tung bay trong gió, đôi mắt sáng long lanh, làn da trắng mịn màng. Đó chính là thiên kim tiểu thư của tập đoàn đá quý Sophi, Hàn Bối Bối.

Bỗng nhiên nàng dừng lại, hai tay chống vào đầu gối, thở hổn hển. Đôi chân dài thẳng tắp được bao bọc bởi chiếc quần bò bó sát màu đen. Chân Bối Bối đi đôi giày màu trắng vô cùng nổi bật. Cái áo nhãn hiệu Chanel nổi tiếng màu xanh da trời càng tô điểm thêm cho làn da trắng của cô.

Bối Bối nhìn quanh rồi chạy ngay vào hiệu bánh gần đó. Vừa mở cửa bước vào thì

Bụp...

Bối Bối va phải một người đàn ông to lớn vạm vỡ. Khuôn ngực rắn chắc nên khi đâm phải sống mũi cô hơi hơi đau. Cô ngược mặt lên. Đôi mắt long lanh nhìn người đàn ông đó. Oa.... là một soái ca nha~

Khuôn mặt của anh như được chạm khắc tỉ mỉ. Đôi mắt đen láy sâu thẳm, cái mũi cao rồi bờ môi quyến rũ... Ừc, người đâu mà đẹp thế không biết...

Còn người con trai kia thì đưa đôi mắt xuống nhìn người va phải mình. Đôi mắt vụt lên một tia sáng sau đó lại tắt đi. Nhìn người con gái đang trong lòng ngực của mình: đôi môi căng mọng, hai cái má hồng hào, từ người của cô thoát ra một mùi hương dịu nhẹ, khiến người ta vô cùng thoải mái. Anh, Mạc Thế Phong chính là tổng giám đốc của một trong những công ty đứng đầu thế giới, tập đoàn Mạc Vương. Giọng nói trầm ổn có nhịp điệu cất lên:

- Thành thật xin lỗi tiểu thư, cô không sao chứ?

Mãi ngắm soái ca mà Bối Bối đã quên mất chính sự, cô vội vã xua tay, cất giọng nói ngọt ngào mà trong trẻo:

- Không, không sao đâu! Tôi xin phép, tôi đi trước!

Nhìn bóng dáng chạy vào bên trong quán, Phong nở nụ cười, anh ngoảnh mặt quay đi. Đi vào trong siêu xe mui trần Ferrari LaFerrari Aperta màu đen của mình. Bật ga, Phong phóng vút đi, hòa mình vào dòng xe cộ tấp nập.

Còn Hàn Bối Bối, vừa chạy vào phòng quản lý, cô đã bị quở trách:

- Bối Bối, sao cô lại đến muộn thế này? Cô có muốn tôi trừ tiền lương tháng này của cô không?

Nghe thấy "Trừ tiền lương" Bối Bối mặt xanh mét lại, cô ngồi bệt xuống:

- Huhu, quản lý à, em chỉ đến muộn 10 phút 25 giây thôi mà, sao chị nỡ làm vậy với em?

Người quản lý là một phụ nữ trung niên, bà ta lườm Bối Bối:

- Còn không mau làm việc? Muốn bị trừ tiền à?

Thấy vậy, người nào đó vội vã bỏ chạy, cuống quýt làm việc. —' Đã là tiểu thư mà còn phải làm việc như thế này! Ai bảo cô ham tiền qua cơ chứ....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiêu Vực: Ông Xã Kiểm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Xem mắt

Tập đoàn Mạc Vương là một công ty lớn, các công ty con dường có mặt ở khắp đất nước, trên tất cả các lĩnh vực: sân khấu điện ảnh, thông tin điện tử, thời trang, chứng khoán. Ai ai cũng phải trầm trồ thán phục tổng giám đốc tập đoàn. Chỉ sau 5 năm nhận chức, Mạc Thế Phong càng chứng minh năng lực của mình.

Anh đã mở rộng quy mô tập đoàn, tham gia nhiều loại hình kinh doanh.... Giờ phút này, những người trên thương trường càng nể phục anh, kính nể anh đến vài phần. Họ truyền tai nhau với cái tên: Kê hô mưa gọi gió.

Sau khi phóng xe ra khỏi hiệu bánh, Phong đi về biệt thự của mình ở vùng Lan Hiên. Chiếc xe màu đen đắt tiền tiến vào cổng khu biệt thự màu trắng sữa. Đài phun nước được chạm trổ vô cùng tinh tế, những giọt nước long lanh được ánh nắng chiếu vào càng thêm rực rỡ, giống như những viên pha lê bé tí đang tinh nghịch nhảy nhót.

Mở cửa xe, đôi giày đen bóng loáng bước đi khoan thai, có nhịp điệu, trên tay cầm cái bánh vụn dâu tây. Người hầu đứng thẳng tắp hai bên cửa, họ cúi đầu cung kính chào Phong:

- Mừng đại thiếu gia về nhà!

Anh gật đầu. Mọi người ngay sau đó tiếp tục làm công việc của mình. Anh cởi áo đưa Lâm quản gia:

- Lão thái gia và mẹ tôi đâu rồi?

- Gia gia đang ở ngoài vườn tưới nước cho cây cỏ còn phu nhân đang ở trong thư phòng ạ!

Phong ngược mắt nhìn lên lầu.

- Thế Hân Nhi đâu rồi bác?

- Đại thiếu gia, cái này.... Tiểu thư lúc nào cũng chạy lung tung nên tôi không chắc cô ấy đang ở đâu...!

Bỗng từ đâu, một bóng hồng từ đằng sau xuất hiện, ôm chầm lấy anh:

- A~~ Anh hai, anh về rồi! Anh có mua bánh dâu tây cho em không vậy?

Phong quay đầu ra nhìn đứa em gái khoảng ba phần giống mình, Mạc Hân Nhi. Tính cách thì sáng nắng chiều mưa, chuyên ra chạy đi chơi lung tung. Ba tháng trước, Hân Nhi vừa từ Hawaii trở về. Buồn cười là nó chạy theo một. Từ làn da trắng hồng nay đã trở thành màu bánh mật. Chính điều này đã làm cho đại ca yêu quý con gái than trời gào đất cả ngày, đưa ra luật lệ: Nghiêm cấm Hân Nhi ra nước ngoài chơi 3 năm. (^ _ ^ Đại ca ở đây là Papa Phong nha)

Đưa chiếc bánh cầm trong tay cho Hân Nhi, nhận được, nó lại chạy tót đi chơi còn Phong thì lên lầu gặp mẹ mình. Bà đang ngồi xem mấy tấm ảnh gì đó. Mái tóc dài được búi gọn gàng, khuôn mặt được chăm sóc tỉ mỉ nên không một vết nhăn. Phụ nữ 45 tuổi mà như 21 vậy.

- Đại tẩu, người đang làm gì vậy?

- Phong, người lại đây xem có cô gái nào vừa mắt không? Nếu có thì bảo ta, ta đặt lịch hẹn cho người đến gặp!

Phong thiếu gia đen mặt. Lại chuyện xem mắt. Anh năm nay mới có 27 tuổi thôi mà. Có già đâu chứ, phụ nữ bám theo anh còn đếm không kịp chả nhẽ lại phải đi xem mắt. Phong thẳng thừng từ chối:

- Đại tẩu, cảm ơn người đã lo cho con. Nhưng mà chuyện này con có thể tự lo được!

Nghe đứa con trai nói vậy, Mạc phu nhân bắt đầu diễn khổ nhục kế:

- Đưa con trai bất hiếu này, ta sinh người ra một nhọc, giờ ta đã già rồi, muốn có cháu chất bông bẽ người cũng không cho! Huhu... thật không biết người cho thương ta hay là không nữa...? Người xem kia, Thâm phu nhân bạn ta 45 tuổi đã có cháu bẽ rồi... Còn ta thì vẫn không có gì cả... Người thật bất hiếu....!

-

Được rồi, đến nước này phải dùng tạm kế hoãn binh, nếu không đại ca về mà biết Phong thiếu gia bắt nạt phu nhân của mình chắc lại đau lòng đến chết mất. Anh khuyên nhủ đại tẩu vài câu rồi nói mình đồng ý lần này. Nghe vậy, Phong phu nhân hạnh phúc vô cùng. Bắt đầu tìm vợ tương lai cho con trai mình.

Nói xem ai bảo anh có một người mẹ như vậy chứ.... =]]]

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiểm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Kế hoạch

Tại một nhà ăn kiểu Pháp được trang trí tỉ mỉ tinh tế, khách đi vào nườm nượp. Bối Bối mặc trên mình chiếc váy màu trắng cúp ngực, chân váy xòe bông bênh. Đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn nà đi trên đôi giày cao hai phân cùng màu váy.

Cộp... cộp...

Bao nhiêu con mắt thèm thuồng của đám đàn ông nhìn vào Bối Bối còn có cả những con mắt ghen tỵ của những cô gái khác. Nhưng tất cả những điều ấy không làm gián đoạn đến bước đi uyển chuyển của cô. Đi đến thang máy, đưa tấm thẻ màu vàng bắt mắt cho tên mặc áo tên. Nhìn thấy tấm thẻ đó, tên đàn ông ấy vội vã cúi chào rồi đi qua bấm nút lên tầng cao nhất nhà hàng cho cô.

Những con mắt đang sau lưng lại. Thế là hiểu rồi! Người có thể lên được tầng cao nhất chỉ có những người có quyền lực ở thành phố mà ngoài Hàn gia, Mạc Gia, Phó gia thì còn ai nữa. Họ là các đại gia tộc dù có chết cũng không được động đến.

Tĩnh...

Thang máy đi đến tầng thứ 100 thì dừng lại. Bối Bối bước ra. Tầng thứ 100 là nơi đắt nhất trong khách sạn này. Chỉ có ba gia tộc mới có thể dùng thẻ của mình đưa người vào. Tầng chia làm nhiều phòng. Đại sảnh vô cùng rộng mang màu đen huyền bí với ánh đèn lập lờ, có cả quầy pha rượu, một dàn nhạc riêng, và rất nhiều phòng riêng tư dành cho khách...

Khi cô đến, có hai người con gái chạy tới. Họ đưa cô đến căn phòng hóa trang rồi lui ra ngoài. Đúng vậy, lại một công việc nữa mà Bối Bối làm, nghệ sĩ đánh đàn piano, nghệ danh là Dục Nhi. Nhìn khắp căn phòng một lượt, Bối Bối đi đến tủ quần áo, chọn cho mình chiếc váy màu xanh da trời, thắt lưng có một chiếc nơ nhỏ làm lộ rõ vòng eo thon gọn của cô. Mái tóc cô tết chéo, bỏ ra đằng trước. Bối Bối đi đến phía bàn trang điểm, lấy chiếc mặt nạ che đi khuôn mặt chỉ hờ hời đôi môi nhỏ nhắn đeo lên.

Màu xanh của nó hòa cùng với màu xanh của váy khiến cô giống như một tinh linh vừa bước xuống trần gian.

Ra khỏi căn phòng đó, tất cả ánh nhìn đổ dồn về người con gái đó. Có người thốt lên:

- Nhìn kia! Dục Nhi đến rồi!

- Dục Nhi... Anh yêu em!

- Nhìn kia, Dục Nhi của đời tôi ...!

Mặc kệ những lời nói ở xung quanh, bước đi giữa hai hàng vệ sĩ đồ đen, đôi mắt sáng của cô chỉ có một điểm nhìn duy nhất: cây đàn Piano. Ngồi vào ghế, bàn tay thon gọn như múa trên phím đàn. Tiếng nhạc du dương, trầm bổng, chạm vào trái tim mỗi người ở đây.

Một trong những bản nhạc cô yêu thích nhất chính là bài " Kiss the rain". Có điều gì đó trong bản nhạc giống với tâm hồn của cô. Nhạc thật hay. Tất cả người trong khán phòng đều dừng hết lại ngồi im nghe bản nhạc mà cô đánh.

Chỉ có điều, từ lúc cô ra khỏi phòng đến giờ, một cặp mắt chim ưng luôn nhìn cô. Đôi mắt ấy lóe sáng thích thú nghĩ cách dồn con mồi vào góc tường... =]]

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiểm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 4: Lăn vào hang hổ

Sau khi nhận được tiền của buổi hôm nay, Bối Bối thay quần áo và ra khỏi khán phòng đến quầy bar ngồi. Bartender là một thanh niên trẻ, chắc tầm khoảng 19, 20 tuổi gì đó. Nhìn thấy người đến là một cô gái, cậu cất tiếng hỏi:

- Chị uống gì vậy ạ?

Bối Bối đưa mắt lên nhìn. Bartender có đôi mắt vô cùng sáng, khoe miệng khẽ nhếch lên, cô nói:

- Một ly whisky!

Nghe được yêu cầu của khách hàng, đôi bàn tay của cậu nâng lên hạ xuống vô cùng điêu luyện trong không trung. Sau khi hoàn thành, chất lỏng trong chai được rót ra. Cậu đưa ly whisky cho cô:

- Mời tiểu thư!

Bối Bối nhận lấy nhìn ly thủy tinh trong tay. Thật ra cô không biết uống rượu nhưng mà cứ gọi cho sang. —' Thình thoảng cô lại liếc đôi mắt phượng lên nhìn cậu thanh niên kia. Thấy cô nhìn mình, cậu vừa làm vừa hỏi:

- Tiểu thư có tâm sự?

Cô chỉ mỉm cười mà không nói gì cả. Thực sự là hiểu ý người, cậu cũng không nói gì cả.

Thế nhưng, xung quanh cô có bao nhiêu con sói lang ham sắc. Từ khi cô bước ra khỏi căn phòng, có bao nhiêu con mắt nóng rực nhìn đến thân hình lồ lồm của cô. Cảm giác như bọn chúng đang nhỏ nước giải ... —'

Rồi ngay sau đó, ba người đàn ông mặc vest đến bao vây cô, giọng điệu chót nhả nói:

- Em gái nay đi một mình hả? Chắc buồn lắm! Có muốn đi chơi với bọn anh không?

Bối Bối không trả lời, cô vẫn cầm ly whisky trên tay, đùa nghịch với nó. Người đàn ông vừa cất tiếng hỏi cảm thấy mình bị sỉ nhục. Hắn to gan hơn, bàn tay bản thủ định chạm vào khuôn mặt của cô. Ấy vậy mà... - _ - người anh hùng nào đó xuất hiện. Anh cầm lấy tay của tên sắc lang, vặn ra đằng sau, một tiếng hét dữ dội vang lên:

-Aaaaa....!

- Người bạn này, có phải hay không là gãy tay rồi đi?

Tên sắc lang ngược nhìn người mới xuất hiện, đang định chửi mắng thì thấy sát khí bên người kia tỏa ra. Hắn không dám nói gì nữa. Đây chẳng phải là tổng giám đốc của tập đoàn Mạc thị hay sao? Muốn đắc tội đến anh ta thì thả đi tìm con đường chết còn hơn.

Phong đập một cước, tên sắc lang lăn vào góc tường. Hai người mặc tây phục đen hiểu ý, lùi ra bên ngoài. Những tên còn lại thì vội chạy ra chỗ khác khỏi bị vạ lây.

Phong nhìn người con gái vẫn thản nhiên ngồi nghịch cốc rượu khẽ nhếch miệng lên cười. Quả thật là một cô gái thú vị!

Đương nhiên là Bối Bối vẫn không để ý xung quanh. Cô đang mài tính tiền mà mình đang kiếm được trong tháng này. Ừm, vẫn còn ít quá!

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Phong cất giọng nói của mình lên nhưng người nào đó vẫn không để ý. Được rồi, anh nhin. Lần đầu có người dám bơ anh như thế. Hít hơi thật sâu, anh hỏi lại một lần nữa:

- Tiểu thư, tiểu thư...?

Bối Bối giật mình, quay đầu lại, bất gặp khuôn mặt đẹp trai. Trí nhớ quay lại, cô thốt lên:

- A, anh là người đẹp trai hôm nọ mà tôi đâm ở quán bánh?

Phong gật đầu. Xem ra trí nhớ của cô không tệ. Anh nói tiếp:

- Vừa nãy tên kia không làm gì cô chứ?

Cô tròn mắt lên nhìn anh:

- Tên kia? Người nào vậy, hấn làm gì tôi sao?

Phong đen mặt. Được rồi, coi như anh đang nói chuyện với người ngoài hành tinh đi.

Lái sang chuyện khác, anh và cô nói chuyện khá ăn ý với nhau. Bối Bối nhìn đồng hồ, đã 10 rưỡi rồi, cô mà không về ngay thì chắc papa sẽ làm um lên mất. Cô vội đứng dậy, chào anh:

- Xin lỗi! Tôi phải về! Hẹn gặp lại lần sau!

Trước khi đi, bàn tay ngọc ngà bị ai đó nắm giữ, giọng nhẹ nhàng cất lên:

- Để tôi đưa cô về!

Bối Bối lắc đầu nói đã có người chờ bên ngoài. Anh nghe vậy giọng nói lạnh đi vài phần:

- Bạn trai?

- Không, là bác quản gia!

Đôi lông mày anh giãn ra:

- Vậy được rồi, cô cho tôi số điện thoại! Nếu rảnh, chúng ta liên lạc!

Cô đồng ý, đọc cho anh rồi vội vã chạy ra bên ngoài. Cô không biết rằng mình đã vô tình lọt vào bẫy của con hổ già... .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiếm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Thất tình

Hôm nay là một ngày nắng nóng, đôi lông mày của Bối Bối cau lại, đôi mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ. Một quá... Ông trời như này là đang muốn làm giảm đi tuổi thọ của cô hay sao?

Chết mất thôi! ==

Cái áo ngủ mỏng manh bên ngoài mà Bối Bối mặc làm lộ rõ những đường cong uyển chuyển của cô. Chiếc quần đùi bò làm lộ rõ đôi chân trắng nõn nà. Bối Bối tựa người lên trên lan can, suy nghĩ lịch trình cho ngày hôm nay của mình.... Ài daaa... Trời tiết nóng thế này thật khiến cho con người ta muốn nổi điên lên, chả muốn suy nghĩ gì cả.

Bối Bối đi đến bên cạnh chiếc giường êm ái, ngã vào lòng nó // Trời như này chắc chỉ có giường làm bạn của ta thôi!

Đang thần thờ nhìn trần nhà thì chuông điện thoại Bối Bối vang lên:

“Nice you meet you

Where you been?

I can show you incredible things

Magic, madness, heaven, sins

Saw you there and I thought

Oh my god, look at that face

You look like my next mistake

Love's a game, wanna play?”

- Aloooo....?

- Bối Bối... huhu... Cậu mau đến đây! Nhanh, bốn cô nương thất tình rồi! Huhu... T.T

Bối Bối bật dậy, mặt tròn tròn lên:

- Thảm tiểu thư, nhà người thất tình? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Là tên khốn nào đã người?

- Mau mau tới quán Mộng Mị, bốn tiểu thư kẻ người nghe! Huhu...

- Được được, ta đến ngay đây!

Cup...

Tắt điện thoại, vứt nó trên giường, Bối Bối chạy ra tủ quần áo nhanh chóng thay. Thấy cô định ra ngoài, bác quản gia trong nhà đang định hỏi:

- Tiểu thư, cháu....

Vậy mà chưa nói xong thì đã không thấy bóng người đâu cả.... Bác thở dài rồi tiếp tục đi làm công việc của mình.

Đi đến điểm hẹn, Bối Bối bước vào khung cảnh cổ trang thời hiện tại. Cả quán lấy khung màu nâu đất làm chủ đạo, ngoài ra còn có những bức tường có những ngôi nhà làm bằng rom, tre, gỗ. Đôi mắt phượng khê đảo quanh, đôi chân liên tục bước đến phía trước.

Vừa vào bàn ngồi, thân hình Bối Bối đã bị kéo lại cùng với đó là bài than khóc của Thảm cô nương:

- Bối Nhi của ta, ta phải làm sao bây giờ? Hắn ta không thích ta... Huhu... Ta phải làm sao đây?

Tiếng khóc thất thanh cùng dáng hình đẹp đẽ của hai cô gái đã hấp dẫn ánh nhìn của mọi người trong quán. Nụ cười của Bối Bối thật méo mó khó coi. Cô hát tay của Thảm cô nương ra, đe dọa:

- Thảm Linh, nếu người còn không ngậm miệng, ta sẽ bỏ về!

Lời nói còn đi cùng hàng động, Bối Bối còn đinh đứng lên ra về. Thảm Linh thấy vậy liền im bất, vội kéo tay Bối Bối vào chỗ ngồi. Và thế là câu chuyện buồn của Thảm Linh được bắt đầu....

Nếu nói đến Thảm Linh, chúng ta không thể nào không nghĩ đến tập đoàn của Thảm gia ở nước ngoài. Đó là một tập đoàn về thời trang lớn nhất. Vì vậy, những mẫu trang phục của tập đoàn Thảm gia có thể lên tới hàng trăm vạn là vô cùng bình thường. Thảm gia có duy nhất một đứa con gái nên vô cùng cưng chiều. Mẹ Thảm Linh là người nước ngoài nên những gì đẹp đẽ nhất của người phương Tây thì nàng đều sở hữu cộng thêm bản tính của một cô nương được cưng chiều nên Linh trở thành một con mồi béo bở cho các thiếu gia nhà giàu. Thế nhưng không ai có thể lọt vào đôi mắt xanh của nàng. Vậy mà, ba hôm trước, Linh nhà ta gặp một vị soái ca mặc áo trắng vô tình trúng tiếng sét ái tình nên Linh liền đến lại gần và quyến rũ hắn.

“Vô quyết đây có móng tay nhọn”, Linh nhà ta chưa kịp lại gần thì hắn đã nói:

- Cút!

Câu nói đó đã khiến cho Thảm Linh trở thành bộ dạng như này hôm nay.

Nghe câu chuyện của Linh mà Bối Bối nhìn cười đỏ cả mặt. Thảm Linh kìm nén tức giận:

- Bối Bối, nhà người mà cười nữa, bốn cô nương cho cô chết luôn!

Sau lời đe dọa, đương nhiên Bối Bối im như thóc. Ngồi cùng nhau suốt 1 tiếng đồng hồ, Thảm Linh hết than trời rồi kêu đất. Cuối cùng rút ra câu:

- Được rồi! Nhân hôm nay ngày ta thất tình. Đi, chúng ta đi mua sắm!

Vậy là có người khổ sở bị kéo đi mặc dù không thích.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiểm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6: Gặp nhau tại siêu thị

Bối Bối và Thảm Linh cùng nhau đi vào một siêu thị lớn bao nhiêu con mắt đổ vào. Thực sự là vô cùng đáng ngưỡng mộ. Dáng người chuẩn, cao dong dỏng nhất là làn da của cả hai đều trắng hồng. Quả nhiên là vô cùng hòa hợp.

Thảm Linh kéo Bối Bối đi hết tầng này đến tầng khác, vào hết khu trang sức, giấy dép, thử hết cái này đến cái khác.... Ai daa, Bối Bối chắc chết mất...

~~

Vào đến khu quần áo, do không chịu được, Bối Bối đã than:

- Đại sư mẫu của tôi ơi, cô muốn đi đâu nữa?

Linh Linh nhìn quanh rồi trả lời:

- Chúng ta đi thử quần áo!

- Ôi trời ơiii

Vậy mà chưa kịp bước chân vào khu quần áo thì con mắt tinh tường của ai đó đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, bỏ người lại sau chạy về phía bóng kia.

Bối Bối tròn tròn mắt. Gì vậy, kia là Thẩm Linh sao? Linh có bao giờ chạy nhanh như vậy đâu! Thế là Hàn Bối Bối chối chết chạy theo.

Phía trước...

Sau khi giữ lại được người đàn ông, Linh Linh thở hổn hển. Được rồi, sau rút kinh nghiệm, cần phải tập thể dục thôi. Khi hít đủ khí, Linh Linh lấy lại bộ dáng kiêu sa thường ngày, đưa đôi mắt quyến rũ nhìn đối tượng:

- Xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Người đàn ông vẫn không nói gì, đôi mắt sâu nhìn Thẩm Linh một lượt rồi bước đi không nói một câu.

- NÀY!

Bao nhiêu con mắt trong khu nhìn vào họ, có vẻ chuyện hay đang chuẩn bị diễn ra...

Người đàn ông dừng lại, xò tay vào túi quần. Bộ vest càng làm nổi bật lên dáng người vạm vỡ của hắn. Đôi lông mày nhướn lên, khóe miệng khẽ cười giống như đang nói: Tôi dừng lại rồi, giờ cô định làm gì tiếp đây?

Nhìn cái kiêu khích của anh ta, Linh Linh tức đỏ mặt, cô giậm chân:

- Anh...! Khôn khiếp! Tôi

Chưa kịp nói xong thì Thẩm Linh đã bị Bối Bối kéo tay:

- Bà cô của tôi ơi, làm loạn đủ chưa? Mọi người đang nhìn kia, chúng ta đi chỗ khác. Được không?

Linh Linh nhìn Bối Bối, đôi mắt long lanh chực khóc:

- Bối Bối, anh ta là người đã từ chối mình! Hức..

Lúc này, cô mới đưa mắt nhìn người đàn ông ở phía trước. Bộ vest màu xanh được cắt may tỉ mỉ, đôi giày da bóng loáng, chiếc cà vạt màu đen làm nổi bật chiếc áo sơ mi màu trắng. Được rồi, cô rút ra kết luận là nhà anh ta vô cùng giàu. Cho đến khi nhìn vào khuôn mặt ấy Bối Bối ngạc nhiên thốt lên:

- Lâm Vương? Là anh sao?

Người đàn ông nhìn thấy Bối Bối thì rất hào hứng. Sau khi thấy cô đang nhìn mình thì càng hào hứng mãi cho đến lúc cô gọi tên. Anh bước lại phía cô, cầm lấy bàn tay ngọc ngà hôn lên nó:

- Thật vinh hạnh! Hóa ra Bối Nhi vẫn còn nhớ tới anh!

Thẩm Linh há hốc mồm. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra hết, có ai giải thích cho tôi không!

Nhìn cái biểu cảm trên khuôn mặt bạn mình, Bối Bối buồn cười, cô nói:

- Được rồi, đứng đây nói chuyện không tiện, chúng ta đi chỗ khác nhé?

Vậy là ba người đi vào quán cà phê ở trong khu siêu thị. Họ không để ý đến con mắt chim ưng sắc sảo đang nổi giận: Con mồi của tôi, không ai được cướp đi hết!! - _#

- _____ -

Ahuhu.... Giờ mình vẫn chưa có ấn định được thời gian đăng chuyện nhưng mà mình vẫn cố viết để phục vụ độc giả. Thực sự luôn ý! Mọi người hãy ủng hộ tinh thần bằng nút BÌNH CHỌN và kêu gọi mọi người xem truyện mình nha~~

Mình sẵn sàng đón nhận ý kiến đóng góp của các bạn!

Nếu muốn nói chuyện riêng thì kết bạn nick fb của mình nheaa: Kim Chi (Lily Vũ)

Yêu các bạn nhiều 3 3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiêu Vạ: Ông Xã Kiểm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7: Ghen tuông

Khi hai nữ một nam bước vào quán cà phê trong siêu thị đã thu hút rất nhiều ánh nhìn. Nam thì đẹp trai tuấn tú, nữ thì xinh đẹp đáng yêu. Nhìn họ quả thật rất đã mắt. Ba người bọn họ ngồi vào chiếc bàn bên cạnh cửa sổ. Thẩm Linh phá vỡ không khí trên bàn:

- Bối Bối, cậu nói xem? Chuyện này là thế nào đây?

Bối Bối liếc đôi mắt nhìn Thẩm Linh: Cậu duy trì hình tượng này là cho ai xem vậy? Quay về bản chất thật của cậu đi! ==||

Thẩm Linh: Kệ bốn tiểu thư, người mà không nói sự thật cho ta biết, ta sẽ cắt đứt quan hệ với người!!

Nhìn hai người mắt đối mắt nói chuyện, Lâm Vương háng giọng:

- Bối Nhi?

Lúc này, hai cặp con mắt mới dừng nói chuyện mới dừng lại. Bối Bối quay ra hỏi:

- Vương, anh về nước lúc nào vậy? Sao em không biết?

- Anh mới về ba ngày trước ! Định đi dạo siêu thị thì gặp em ở đó! Cũng may là Bối Nhi còn nhớ anh nha....

Thẩm Linh đen mặt. Anh ta biết nói chuyện nũng nịu từ khi nào vậy?

Nhìn biểu cảm của Linh đại nhân, Bối Bối nở nụ cười:

- Vương, để em giới thiệu. Đây là Thẩm Linh, bạn thân của em. Linh, đây là Lâm Vương. Về phần đời sống chắc cậu biết rồi nên mình không giới thiệu nữa nhé!

Lâm Vương không nhìn Thẩm Linh một chút nào. Anh chỉ nghĩ đây là một rắc rối lớn của xã hội. Lần nào gặp mặt như rằng sẽ như cái đuôi nhỏ bám theo anh, lẻo đẻo đằng sau. Haizz... Vô cùng mệt mỏi!

Đương nhiên là Linh Linh không biết trong đầu của Lâm Vương nghĩ gì. Cô nở ra một nụ cười quyến rũ, giọng nói ngọt ngào:

- Vương, chúng ta thật là có duyên nha!

Lâm Vương thân sĩ trả lời:

- Xin lỗi, tôi không có phúc khí nhận duyên của cô!

Khi mặt dày gặp mặt dày thì sẽ xảy ra cuộc chiến:

- Nhưng em lại cảm thấy anh luôn bắn duyên với em nha!

- Thật nực cười, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi bắn duyên với cô? Nếu mà có bắn, tôi chỉ bắn cho Bối Nhi thôi!

Thẩm Linh đầu bốc hỏa, Hàn Bối Bối thì run rẩy miệng: Lâm Vương, hai người đang nói chuyện tự dung lời tôi vào làm gì? o

Khi không khí đang hết sức căng thẳng thì ngoài cửa ra ngoài bỗng có tiếng leng keng. Người đàn ông bước vào. Không ai khác chính là người đàn ông hoàng kim ở thành phố S này: Mặc Thế Phong. Anh cao một mét tám, hôm nay mặc chiếc áo sơ mi màu xanh da trời. Chiếc quần Tây Âu màu đen làm nổi bật đôi chân dài. Ba khuy áo mở ra để lộ vòng ngực rắn chắc cùng làn da màu đồng nam tính! Bối Bối mắt sáng ra, nghĩ rồi tự giải vây cho chính mình:

- Phong!

Nghe tiếng gọi, người đàn ông khòe miệng nở nụ cười. Bối Bối không thể nói gì hơn: Anh có thể đừng yêu nghiệt như vậy không? Thiện tai, thiện tai...

Lâm Vương nhìn người đàn ông mới đến, ánh mắt lóe ra tia cảnh giác. Phong bước đến, về mặt ta vô tình đến hỏi Bối Bối:

- Bối Bối, thật trùng hợp!

Rồi đôi mắt nhìn đến hai người còn lại:

- Đây là....

Hàn Bối Bối đứng dậy, giới thiệu:

- Phong, đây là Thẩm Linh, người bạn thân chí cốt của em!

Phong đưa tay ra vô cùng thân thiện chào hỏi:

- Thẩm Linh, tên đẹp mà người cũng đẹp như tên!

Dù gì cũng là tiểu thư nhà khuê các, làm sao mà Thẩm Linh lại không biết người đàn ông hoàng kim này. Cô rất hiểu lẽ nghĩa nha~~

- Cảm ơn! Tôi rất có vinh dự khi được gặp tổng giám đốc của Mạc thị!

Phong gật đầu. Bối Bối tiếp tục giới thiệu:

- Còn đây là Lâm Vương, anh hàng xóm gần nhà cũ của em!

Thẩm Linh đang uống nước thì tý nữa phun ra ngoài. May mà kìm nén được! Hay lắm, chả nhẽ Bối nhỏ bé không còn từ nào để miêu tả nữa sao?

Lâm Vương nghe vậy thì co quắp lại. Thế Phong thì mừng thầm trong lòng: Hóa ra chỉ là kẻ bình thường!

- Rất vui khi được gặp anh!

- Tôi cũng rất vui khi được gặp Mạc tổng! Thật vinh hạnh!

Hai người thăm độ sức qua cái bắt tay. Được rồi, cuộc chiến giờ mới bắt đầu!

----- T.T -----

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiểm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Muốn đi chơi

Chương 8: Muốn đi chơi

Mới sáng sớm, Lâm Vương đã từ khu chung cư cao cấp đi chạy bộ. Vừa chạy, anh vừa nghĩ đến bóng hình mà anh đã thầm thương trộm nhớ. Bối Bối ngày càng trông giống thiếu nữ rồi. Có lẽ sắp đến lúc, anh phải nói cho cô biết tình cảm của mình.

Nghĩ đến cô, anh lại càng vui hơn. Khỏe miệng nâng lên khiến các cô gái trên đường ngây ngất: Mỹ nam ở đâu xuất hiện vậy??

Trong biệt thự của Hàn gia, ở đại sảnh rộng lớn, chiếc tivi cỡ đại đang chiếu bộ phim hoạt hình “Chúng tôi đơn giản là gấu”. Còn trên ghế, tiểu thư họ Hàn đang nhóp nhép ăn bim bim. Vừa xem, cô vừa cười, tiếng cười nghe thánh thót, vang cả căn phòng. Những người hầu nhìn thấy tiểu thư cười miệng cũng cười theo, tâm trạng cũng tốt lên, hăng hái làm việc hơn.

Từ trên cầu thang, bóng dáng một thanh niên trẻ tuổi đi xuống. Đôi mắt phượng nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn ở đại sảnh lộ ra cung chiều. Nhưng khi nhìn phòng khách đầy vỏ bim bim thì lông mày khẽ nhíu lại. Giọng nói trầm ấm đầy dịu dàng cất lên:

- Bối Nhi, không được ăn vặt vào buổi sáng!

Bối Bối nghe thấy giọng nói này thì thầm than trong lòng: Chết rồi, bị anh nhìn thấy rồi!! ==” Cô quay người lại nở nụ cười ngây thơ vô...số tội nhìn đại thiếu gia của Hàn gia - Hàn Long Thần:

- Anh, em tưởng nay anh đến công ty?

- Nay anh nghỉ nhà, công ty không có anh một ngày vẫn hoạt động bình thường! Quay lại chủ đề chính. Ai cho em ăn bím bím vào buổi sáng?

Hàn Bối Bối vút vỏ bím bím xuống, lau lau bàn tay:

- Anh à, em chỉ ăn một chút, một chút thôi!

Long Thần bước đến lại gần đưa em gái hay “tạo chuyện”, sừng nịnh nhìn nhưng trên người vẫn toát ra lãnh khí tức giận:

- Ăn một chút cũng không được! Ai cho em sáng sớm ăn đồ ăn vặt?

Vừa hỏi, anh vừa liếc mắt nhìn người hầu xung quanh khiến họ toát mồ hôi hột (“:”). Bối Bối vội chạy đến, ôm lấy thắt lưng Long Thần nũng nịu nói:

- Anh Thần, không liên quan gì đến họ hết! Là Bối Bối tự lấy!

Thần nhìn xuống khuôn mặt trắng nõn, cái má hây hây hồng, môi chu ra. Thật đến hết cách! Mỗi khi cô làm vậy Hàn Long Thần không thể làm gì. Nhưng vẫn muốn cô bỏ thói quen ăn vặt buổi sáng này đi nên Long Thần nghiêm mặt lại:

- Lần này thôi! Lần sau, nếu em còn ăn đồ ăn vặt vào buổi sáng, anh sẽ cắt tiền tiêu của em!

Thôi.... Xong...

- Anh Thần, em biết lỗi rồi! Sau em không ăn vặt vào buổi sáng nữa!

Người nào đó chân chó cầu xin, đôi mắt long lanh chực trào ra nước. Đến lúc này, Long Thần mới cảm thấy hài lòng. Phạt Bối Bối, chỉ cần nhắc đến tiền là sợ. Cũng may, không là sẽ không có gì để trừng trị cô cả.

- Được rồi! Kiệu quần gia, bữa sáng chuẩn bị xong chưa?

- Dạ, đã chuẩn bị xong rồi cậu chủ!

- Ủ, Bối Nhi đi ăn sáng thôi!

- Yes, sir!

....

Bên ngoài khu biệt thự Hàn thị, có hình dáng của một nam thanh niên cao lớn. Cả người mặc bộ đồ thể thao thoải mái, mái tóc có phần ướt, mồ hôi cũng đang chảy xuống nhưng khóe miệng khẽ cười. Đó không phải ai khác chính là Lâm Vương.

Cậu đứng trước cánh cổng lớn mà mỉm cười khiến cho bảo vệ của biệt thự nghi hoặc, bảo vệ liền ra hỏi:

- Xin lỗi, cậu hỏi ai?

Lúc này, Lâm Vương mới để ý đến người bảo vệ, cậu khẽ cười thật tươi:

- Chào bác, cháu là Lâm Vương. Cháu muốn vào gặp Long Thần và Bối Bối!

Người bảo vệ ngạc nhiên:

- Là... là thiếu gia của Lâm thị sao? Được, được, cậu mau vào đi!

- Cảm ơn bác!

Lâm Vương đi vào khu biệt thự, nhìn xung quanh rồi ngo ngoác cười. Thật tốt quá, mọi thứ vẫn như hồi bé!

....

Trong phòng ăn, trên bàn ăn được bày biện bữa sáng kiểu Mỹ.

- Anh, tý nữa chúng ta đi đâu?

- Em nghĩ đi!

- Anh, hay đến công viên trò chơi đi?

- Cũng được!

- Anh, vậy em với anh mặc gì?
- Cái đấy tùy em chọn!
- Anh, thế chúng ta đi xe riêng được không?

Long Thần đang ăn thì đưa đôi mắt cảnh giác nhìn sang Bối Bối:

- Ý em là sao?

Người nào đó giật mình, bắt đầu bộc lộ tài năng diễn xuất:

- Thi ý của em là anh chờ em đi! Không cần tài xế! Hôm nay em muốn hâm nóng tình anh em của chúng taaaa! taaa- daaa!

Người giúp việc đứng bên nghe tiểu thư nói mà nhìn cười đau cả bụng, đỏ cả mặt. Còn Long Thần thì đen mặt: Con bé này lại nghĩ ra trò quỷ gì nữa đây? “Hâm nóng tình anh em”? Chả nhẽ anh đối xử với em chưa tốt sao?

Bối Bối đang cảm thấy không khí không được tốt: Làm ơn, không phát hiện ra. Không phát hiện raaaa!!!

Thư kí của Long Thần từ đâu xuất hiện:

- Tổng giám đốc, thiếu gia Lâm Vương đến!

Long Thần gật đầu:

- Còn không mời vào?
- Nhưng thiếu gia cứ đứng nhìn xung quanh tự cười. Thuộc hạ cũng không dám làm phiền!

Đen mặt lần hai: Thằng quỷ này lại ăn gì vào sáng nay vậy?

- Để em, để em đi gọi anh ý vào cho!

Nói xong, Bối Bối chạy tốt đi, không để cho Thần gọi lại: khả khả, kế hoạch chắc chắn sẽ thành công!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiều Vợ: Ông Xã Kiểm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thành công trốn thoát

Chương 9: Thành công trốn thoát

Hân Bối Bối vừa nhảy chân sáo vừa lẩm nhẩm bài hát quen thuộc nào đó. Khi đi đến khu vườn thì nhìn thấy bóng người đang đứng ngẩn ngơ ở đó. Cô dừng lại, khóe miệng cười gian....

Lâm Vương như bị lạc vào một thế giới khác, không để ý có người đang đứng sau.

Khà khà...

Bối Bối chuẩn bị tư thế sẵn sàng, tay nắm thành quyền, nhếch miệng. Bàn tay trắng mịn tung cước về phía Lâm Vương.

Như có một thứ gì đó làm Vương tỉnh lại. Cậu thu lại nụ cười, đôi mắt híp lại sâu thẳm, toàn người thoát ra sát khí. Đôi chân nhẹ nhàng di chuyển quay về phía người đánh lén, đỡ lấy đòn đối phương.

- Bối Nhi, sao lại là em? - Lâm Vương sững sốt ngạc nhiên. Đôi mắt sâu thẳm bỗng trở nên mềm mại.
- Sao lại không phải là em? Không nói nữa, anh mau tiếp chiêu đi!

Nói rồi, Bối Bối đá chân lên phần vai của Lâm Vương. Cậu chỉ dùng tay nhẹ nhàng đỡ lấy sợ làm cô bị thương.

- Vương ca ca, anh mà không tiếp chiêu cẩn thận, em sẽ không chơi với anh nữa!

Bối Bối tức giận. Cảm giác lòng tự trọng bị tổn thương. Rõ ràng cô dùng lực nhiều như vậy mà tại sao Vương ca lại có thể chỉ dùng một tay nhẹ nhàng đỡ lấy?

Lâm Vương cười khê:

- Được được, anh tiếp chiêu của em!

Ngay lúc vừa nói xong, Lâm Vương đã dùng tay trái của mình cầm lấy tay kia của cô xoay một vòng. Chân vòng một lượt vào chân cô. Bối Bối nhanh mắt nhìn thấy nhảy lên nhưng Lâm Vương kịp thời khóa tay Bối Bối lại không cho cô cơ hội phản kháng. Tay phải tiếp tục trêu đùa cô, khóa cô vào lồng ngực lớn, mặc cô giấy dựa.

- Thế nào? Em đồng ý thua thì anh thả em ra!

Giọng nói đầy dịu dàng cất lên. Ừm, chỉ cần cô nói thua cậu sẽ thả. Tuy nhiên, biết cái tính bướng bỉnh của cô đương nhiên sẽ không dễ dàng nói nên cậu nhân cơ hội ăn đậu hũ của cô.

Bối Bối hiển nhiên vô cùng tức giận. Tại sao lại có thể như vậy? Chẳng nhẽ công phu mà Thẩm đại tỷ dạy không có tác dụng? Hừ, Thẩm đại tỷ, hôm nào gặp ta sẽ xử lý tỷ sau...

Ở phòng ăn của Thẩm gia, Thẩm Linh hắt xì một cái rõ to...

- Đại tiểu thư, người bị cảm sao?

- Không có! Chắc tên nam nhân kia nhớ ta!

Người hầu nghiêng đầu: Nam nhân? Chẳng lẽ tiểu thư có bạn trai? Phải báo cho lão gia và phu nhân mới được.

.....

Thấy em gái bảo bối lâu không vào, Hàn Long Thần đi ra ngoài. Lọt vào ngay tầm mắt chính là hình ảnh một trai một gái đang sát người vào nhau.

- Lâm tiểu tử, cậu đang làm gì em gái của tôi vậy?

Nghe thấy giọng nói lạnh buốt ấy thì cả hai người đang giằng co bỗng dừng lại. Một người thì tức giận, một người thì vui vẻ.

- Anh, anh! Vương ca bắt nạt em!

Lâm Vương nghe xong nhú mày:

- Bối Nhi, em dùng từ chuẩn xác có được không? Anh nào có bắt nạt em? Là do em tấn công anh trước mà!

Hàn Long Thần nắm bắt được vấn đề:

- Tấn công? Bối Nhi, em học võ sao?

Bối Bối đỏ mặt hộc hột, chối lấy chối để:

- Em. em mới là không có!

Long Thần nheo mắt:

- Nếu để anh phát hiện em có gì giấu anh, anh sẽ trừ vào tiền tiêu của em!

Người nào đó vùng vẫy khỏi bẫy của Lâm Vương, chân chó chạy tới làm nũng:

- Anh Thần, huhu... Là Thẩm đại tỷ dạy em mà! Cậu ấy bảo em ít nhất cũng phải có thứ phòng thân ngộ nhờ có tình huống xấu xảy ra! Huhu, đừng cắt tiền tiêu của em!

Long Thần nghe được đáp án hài lòng mới cười:

- Được rồi, vào ăn nốt bữa sáng đi! - Quay ra nhìn Lâm Vương - Cậu không có ý định vào nhà?

- Đương nhiên có!

Bối Bối đi trước mặc niệm cho Thẩm Linh: Thẩm đại tỷ, lần này ta sai. Nếu ca ca tiểu nhân bắt được mong người tìm được lối thoát.

Tại phòng khách Thẩm gia, Thẩm Linh lần nữa hắt xì... Mẹ kiếp, chắc chắn tên xú nam nhân kia đang nói xấu ta với ai đó. Lần sau gặp nhất định xử tận tay... Hừ...

Chương 10: Đại tiệc (1)

Chương 10: Đại tiệc (1)

Tại tầng cao nhất của tập đoàn Mạc thị, bóng người cao lớn đứng trước khung cửa kính cỡ lớn, đôi mắt chìm ung nhìn xuống lòng đường. Những con người nhỏ bé vẫn hối hả chạy đi làm việc, còn Mạc Thế Phong anh như ông vua ngự trên cao, nhìn xuống dưới, điều khiển mọi thứ. Cuộc sống vốn tưởng chừng như sẽ vô cùng nhạt nhẽo, tẻ nhạt nhưng vô tình, anh lại gặp được cô.

Người con gái với nước da trắng nõn, đôi môi nhỏ nhắn màu hồng căng mọng. Đôi mắt sáng long lanh như những vì sao tinh tú. Lần đó vô tình va phải cô, có lẽ là định ước. Còn lần gặp cô trong bar, chắc chắn là định mệnh.

Mạc Thế Phong bỗng bật cười, cả đời anh chưa từng nghĩ sẽ yêu một ai. Đặc biệt là càng cảm thấy vô lý khi nghe thứ gọi là “tình yêu sét đánh”. Haizz, tự dưng nghĩ tới anh đã nhớ cô rồi. Không biết giờ cô đang làm gì nhỉ?

Lúc anh đang mải chìm trong suy nghĩ của mình thì cửa phòng bỗng mở ra. Một cái đầu đen ngó vào. Đây là thư ký đặc lực của anh - Luru Giang.

Thân là thư ký, có chuyện cần bàn muốn gặp giám đốc nhưng gõ cửa mấy lần rồi mà không thấy tiếng động. Lúc ngó đầu vào thì tổng giám đốc băng giá đang bật cười. Cậu toát mồ hôi sau lưng. Chuyện gì đang xảy ra vậy, tổng giám đốc như cục băng không bao giờ tan mà bây giờ lại nở nụ cười?

Bản báo cáo đang cầm trên tay cũng không dám đưa vào.

Đang định rón rén đóng cửa phòng thì trên vai bỗng xuất hiện bàn tay cùng lời nói:

- Giang, cậu đang rình mò gì ở đây vậy?

Luru Giang giật mình, quay đầu lại, khóc không ra nước mắt. Tiểu tử tông, cậu tới mà không im lặng một chút con chó sẽ chết sao?

Bên trong phòng Thế Phong nghe thấy tiếng động thì thu lại vẻ mặt ban nãy, thay vào đó là khuôn mặt lạnh băng. Đôi mắt nhìn về phía cửa, ngồi xuống, bàn tay chấp lại đặt lên bàn, dựa lưng vào ghế ngồi:

- Còn không mau vào?

Người đàn ông đứng sau nở nụ cười đáng đánh đòn, hăng hái mở cửa đi vào:

- Phong ca yêu quý, ta đến rồi đây!

Luru Giang lặng lẽ bước theo sau. Âm thầm cầu nguyện, không thấy tôi, không thấy tôi, tôi không thấy, tôi không thấy.

Mặc kệ thanh niên tóc nâu đang nhìn mình cười, Phong liếc đến con rùa đang rụt cổ:

- Còn không mau báo cáo kế hoạch?

Âm thanh lạnh băng như hàng loạt mũi tên bắn tới Luru Giang. Cậu giật bắn mình, lưng bỗng tự nhiên thẳng lên, chân chạy tự động đến bàn làm việc của giám đốc:

- Dạ, đây là bản kế hoạch tiến hành xây dựng khu chung cư Đại Viên Hoa của công ty chúng ta. Tiếp đó là báo cáo của phòng nhân sự về việc tuyển người. Còn đây là dự án mà chúng ta đang cạnh tranh với công ty Than Trai....

Lời lẽ ngắn gọn dễ hiểu, người thanh niên tóc nâu bĩu môi. Là ai vừa nãy sợ Phong ca vậy?

Báo cáo xong, chưa kịp nói kế hoạch tiếp theo thì:

- Công việc cuối cùng của anh ngày hôm nay chính là 7 giờ tối có mặt tại Thanh thị để dự lễ mừng thọ của lão già nhà ta!

Hai con người đang hăng say công việc đưa mắt nhìn kẻ vô duyên đang ngồi vắt chéo chân. Mạc Thế Phong gấp tài liệu, đôi mắt nhìn vào kẻ vô duyên:

- Nếu là một bữa tiệc mừng thọ mà phải để cho đại thiếu Thanh thị tận miệng mời thì sao có thể không đi!

- Cái đó là đương nhiên! - Kẻ vô duyên nói

- Nhưng mà hình như tôi chưa có cho cậu ngồi ghế?

-.... Vậy tôi đứng là được!

Lưu Giang khinh thường, Hừ, hóa ra cũng chỉ có vậy. Thế mà đòi lên mặt à?

- Giám đốc, về phía công ty bên Mỹ muốn gặp mặt để xem lại thỏa thuận giữa hai công ty. Tôi thấy hình như họ muốn thêm tiền hoa hồng!

- Nếu họ muốn thì cắt bớt đi.

Thanh niên tóc nâu mặt đầy vạch đen. Rõ ràng là bọn người không biết lão hồ ly tinh này xảo quyệt tới mức nào.

- Được rồi. Cậu ra ngoài đi!

Như nhận được thánh chỉ, Lưu Giang vội vã bước ra ngoài. Đi qua người kia thì “liếc mắt đưa tình”. Để xem cậu có sống sót ra khỏi căn phòng này không!!

- Nói đi! Bữa tiệc này có gì thú vị?

- Hình như lão già đang âm mưu gì đó. Mấy thằng nhỏ kia dạo này cũng im bật. Tôi nghĩ rằng đã đến lúc cần phải ra tay rồi đấy.

Mạc Thế Phong nở nụ cười lạnh:

- Ha, nếu lão ta đang âm mưu thì cứ để lão áp ủ âm mưu đó đi. Để xem lão làm được gì. Nhưng mà... cậu sẽ không sao chứ? Thanh thị dù sao cũng là do cậu tiếp quản, nếu bây giờ làm theo kế hoạch của tôi thì có phải là hơi quá không?

Thanh Minh Quân thu lại bộ dáng cợt nhả, đôi mắt trở nên không còn ám áp:

- Cứ để lão ta sống không bằng chết cũng chả sao!

- Nghe theo cậu. Vậy lần này mời những ai vậy?

- Tất cả những dòng tộc nổi tiếng!

- A, vậy là cả Hàn thị?

- Cái đó là đương nhiên! Sao vậy, có hứng thú với công ty đó hả?

Mạc Thế Phong không trả lời, chỉ mỉm cười. Đôi mắt lóe lên tia giao hoạt. Hàn Bối Bối, tôi sắp được gặp em rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Độc Cung Chiêu Vạ: Ông Xã Kiếm Tiền Cho Bà Xã Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.